

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

XIV. letnik.

Februar.

2. št. 1908.

ŠPIK NAD POLICAMI.

(MONTAŽ 2752 m) (Konec.)

DR. H. TUMA.

V rhu snežišča smo dospeli ob 6.30 min. zjutraj. Tu zapira nadaljnjo pot do kota snežišča široka in globoka poč v snegu, v katero je treba doli ter pod levo steno. Lani je sneg vzelo tako, da je molela stena kakih 45 m nad nami. Komac, ki je bil to pot našel leta 1902., je zatrjeval, da je bila stena pri dveh dosedanjih pristopih le kakih 25 m visoko nad snegom ter da je vedno opravil le z eno vrvojo. (Vodniki nosijo navadno vrv 20 do 25 m dolgo.) Ravno spodnji del stene, ki se je bil odkril šele lani, pa je bil najhujši. Stena je spodaj skoraj docela gladka in navpična in daje za nogi in roki oprijema kvečjemu po dva do tri centimetre. Poleg tega je bila vsa mokra od megle.

Preobuli smo plezalke. Jožef Komac, ki je v naših planinah poleg Andreja Komaca znan za najboljšega plezalca, je prvi poskusil s plezanjem. Vreme se je bilo docela zavleklo. Stali smo v gosti megli, iz katere je že precej pršelo. Stena je bila opolzka in ledeno mrzla. Komac, ki je bil splezal kakih šest metrov visoko, je moral nazaj. Poskusil je pristop niže doli ter s težavo splezal kvišku. Dobil je za silo stop kakih 20 m nad nami, toliko da je zadostovalo za vrv, za gorenji, kaka dva metra višji pristop. Med tem je začelo bolj in bolj rositi, in ker tudi stena ni bila nič kaj vabljava, se je oglasil Ojcinger (moral sem vzeti še drugega vodnika, ker mi je Komac izjavil, da si te ture sam ne upa izvršiti), da ob takem vremenu niti ne kaže ture nadaljevati in da ne preostaje drugega, nego da Komac zopet zleze nazaj.

Komac si je bil sicer nekoliko ogledal položaj, ali je hitro konstatiral, da nima kam pričvrstiti vrvi, in ker nismo vzeli s seboj kavljev, je končno rekel, da je nemogoče nazaj.

Vse te priprave so nam vzele precej časa. Brez pomisleka sem se torej otvezel ter po prvem pristopu brez pomoči vrvi splezal za Komacem. Plezanje je najbolj oviral mraz. Že po prvih

prijemih so prstni členki zamrli od mraza. Za menoj smo zvezli nahrbtnike in cepine, zadnji s pomočjo vrvi pa je priplezal Ojcinger.

Drugi odstavek v steni je nepretežavna, dasi precej eksponirana poč v skali, ki je zahtevala zopet vso dolžino naše vrvi. Potrebovalo bi se torej za vso steno na enkrat 45 m vrvi. Ž njo je premagan najtežji del ture. Ako sneg ni tako nizek, kakor je bil lani, bi ta stena ne bila tako težavna. Zato tudi laška turista Cepič in Zonutti, ki sta napravila to turo leta 1905. brez vodnika, v nje opisu izjavljata, da ta prva stena ni prehuda in da je pristop po poševni poč v skali precej lahek. Imela sta v mislih poč v drugi polovici stene. Vsega skupaj smo rabili do vrha stene celo uro. Bilo je 7·30 minut, ko smo vsi trije oprtali zopet svoje nahrbtnike in prtljago, katero smo si bratovsko med seboj razdelili, da je nosil vsak približno 6 kg.

Nad steno se pleza precej strmo kvišku po dobrih stopinjah, najprej nekoliko na levo, potem na desno na notranji strani ostroge v smeri dveh čeri nad njo.

V treh četrtinkah ure smo priplezali do doliča in snežišča in precej strme skale med njima, katero je bilo previdno preplezati. Nato dalje po plateh in po ozki polici na desno. S te police se dviga tri metre visoka skala, ki skoraj visi nad človeka, ima pa gori dobre oprijeme. Skalo smo preplezali tako, da je zavzel Komac pod njo pozicijo, nato je stopil Ojcinger in splezal čez skalo, za njim pa ravno tako jaz. Komacu je pomagal Ojcinger z vrvjo. To mesto je jako eksponirano, ker je za stop malo prostora in pod skalo strmo doli prehaja plat v prepade. Dalje po plateh do precej širokega kamina, iz katerega leve strani se dviga, kakor ga je imenoval dr. Kugy, »hudo mesto«. Tu je namreč pri prvem pristopu dr. Kugyja Ojcinger skušal splezati iz kamina naravnost po približno 15 m visoki, skoraj navpični skali navzgor. Ker pa ni bil snel nahrbtnika, je prišel v položaj, da ni mogel ne naprej, ne nazaj ter se je prav s težko silo rešil. Čez to skalo sta vodnika potegnili po vrvi dr. Kugyja ter tudi češka turista Čermaka in Dvorskega. Iz imenovanega kamina, ki je podoben malemu doliču, vodi v vodoravni črti ležeč kamin. Nad kamin visi več sto metrov globok, skoraj navpičen prepad. Kamin je približno 30 cm širok in ozek tako, da človek brez nahrbtnika prav težko pleza pod skalo skozi. To plezanje po trebuhu nima skoraj nikakega prijema. Zaraditega obideš kamin tako, da previdno staviš noge v ozke skalnate stopinjice v steni pod njim, z levo roko pa se opiraš ob dno vodoravnega kamina. Tako greš pokonci ob steni naravnost nad gornjim prepadom.

Ko je Komac opazil, da imam sigurno hojo in da me prepadí bolj zanimajo nego strašijo, mi je brez drugega predlagal, naj grem za njim, da ne bomo trafilí časa z vrvjo in steno.

Ker sem zase prepričan, da obstoji nevarnost v negotovosti in omahljivosti ali pa v organski napaki človekovi, zaradi tega ne priznavam opasnosti v tem, da človek stoji ali pleza nad prepodom. V tem oziru je zame plezanje v telovadnici ravno tako nevarno kakor v gorah. Treba vaje tam in tu in vaja dela človeka sigurnega v telovadnici in v gorah. Razlika je le ta, da v telovadnici ne deluje fantazija, ki se v gorah po gorostasni okolici razburja. Groza sama izhaja pa vedno le iz fantazije. V planinah se torej kakor v telovadnici prepuščam hladnemu razumu.

Na ta način smo obšli takozvano hudo mesto dr. Kugyja v nekoliko minutah. Komac je izjavil nato, da smo najhujše prestali in da treba par grižljajev. Zapeljal nas je na levo pod rob, kjer sta počivali tudi gori imenovani turistični partiji. Ker Komac pozna slabosti turistov, me je takoj opozoril, da se lahko ovekovečim tudi jaz. Izvlekel je iz razpoke v skali ploščevinasto pušico, kamor naj vtaknem svojo vizitko. Od mladih let sem hodil navadno po turah sam, še takrat, ko ni bilo v Julskih planinah niti ene znamenovane poti in seveda tudi nobene knjige. Zaradi tega nisem imel navade vpisavati se dotlej, dokler me niso opozarjali vodniki.

Počivali smo dobrih 30 minut. Malo pred 10. uro smo optali nahrbtnike in krenili izza stene po grebenu, ki pelje poševno po omenjeni srednji ostrogi gori po precej odprtem kaminu do konca ostroge in potem na desno še na glavnem grebenu po dobrih policah vedno gori, dokler nismo prišli skoro pod vrh. Na vrh Špika smo stopili ravno ob 10. uri 45 minut. Iz Zaježera do vrha smo torej rabili 6 ur 10 minut (z vštetimi 45 minutami počitka).

Megla se je bila sedaj precej zredčila in je nad nami tudi semintja zasinjelo. Ker je pa bril na vrhu precej oster veter ter je zaganjal meglo v nas, da smo bili vsi rosní, se nismo dolgo mudili na Špiku, marveč hiteli po poti, katero je napravila Societá alpina Friulana leta 1882., do Brd in odtod po plateg in policah doli pod Špik. Pot je jako lepo izpeljana; dasi brez klinov in vrvi, vendar dovolj zavarovana po skali sami. Le od vrha do Brd (Cima Verde*, 2656 m) je treba biti brez omotice, ker greš sedaj

*) Imena Cima Verde niso do nedavna poznali furlanski pastirji, dočim je izraz Brda starodaven; očitno je torej, da so naredili Furlani besedo Cima Verde iz slovenskih Brd. Koroški Slovenci namreč izgovarjajo skoraj kakor »vrda«. Izraz Brda pa tudi ustreza formaciji od koroške strani. Iz Zaježera se namreč zdi, da so glavni vrhovi Poliške skupine ravno Brda.

na levo, sedaj na desno po robu in so na severni strani gorostasni prepadi Poliških sten. Pot po grebenu izlahka opraviš stoje, ker je dovolj opore v skalah na levo in desno s sigurnimi oprijemi. Tudi od Brd dolí po policah prideš še bolje v okovanih čevljih nego v plezalkah, dasi je navada — posebno pri Italijanih —, da sezujejo okovane čevlje precej, ko pridejo od južne strani pod steno Špika do zarezé »Cis Disteis«. Po Societá alpina Friulana napravljena pot se imenuje tudi »steza Conte de Brazza«. Brazza je namreč našel leta 1880. z rezijanskima vodnikoma Antonom Zego in Francem Marconom pristop od juga (iz Neveje) do Cima Verde in odtod po grebenu gori ter tako obšel precej težavno prejšnjo Findenigovo pot. Prvi, ki je stopil na Špik, je bil namreč koroški turist Findenig. On je prilezel leta 1870. iz Neveje gori od Cis Disteis naravnost v skale in po kaminu na Špik. Imenovani Conte de Brazza je našel leta 1882. z navedenima vodnikoma tudi jako težak pristop z zahodne strani od Dunjske doline. Od Forcelle Cis Disteis dolí do doline pokriva obronek Jof di Montano dobra ruša, ki je pod montaškimi kamini zasuta z dolgo meljo. Po tej meli smo se naglo odpeljali in potem šli zložno po planinskih pašnikih naprej donad planine »Parte di mezzo« in odtod po dobri planinski poti do Neveje. Od vrha Špika pa do kočé Nevejske smo rabili dve uri pet minut, tako da smo si lahko privoščili še prav pošteno kosilo.

Nameraval sem preko Rekljanske doline v Dunjo in odtod zopet po Brazzovi, oziroma Kugyjevi poti na vrh Špika in potem skozi Tratico v Špranjo in Zajezero nazaj. No, megla je postala docela južna, in dasi je solnce semintja zaszvetilo, smo po kratkem posvetovanju sklenili, da ne bo nič. Vodnika sta odšla proti Rablju, jaz pa sem hotel počakati v Neveji, da se morda letošnje hudomušno vreme vendarle izpreobrne ter da izvršimo nameravano turo z italijanskim vodnikom Ošvaldom Pesamosca, ki je sedaj najzanesljivejši vodnik za Kaninsko in tudi Poliško skupino.

Ne morem si kaj, da bi tu ne izrekel svojega priznanja izbornima vodnikoma Jožefu Komacu iz Trente in Ant. Ojcingerju iz Ovčje vasi. Posebno prvi je vprav idealen plezalec; dasi je visok in precej težak, stoji sigurno na najbolj izpostavljenem mestu, na najožji poličici in le na malokaterem mestu sezuje svoje okovanke. Obenem je oprezen in skrben. Tak je tudi Anton Ojcinger. Saj je pa tudi idealnima plezalcema, kakor sta Jožef Komac (Baver) in Andrej Komac (Mota), pripisati, da so se naše Julske planine turistom tako odprle. Vse prve težavne ture v naših planinah je napravil dr. Kugy z imenovanimi tremi vodniki.

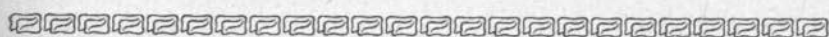
Vsega hoda iz Zajezera donad Špika nad Policami gori je je bilo 5·25, doli 2·05, skupaj torej 7·30 ur.

To turo so izvršili, kakor sem izprva omenil, leta 1902. dr. Kugy v 11¹/₂ urah, vdrugič brez vodnika člana italijanskega alpskega društva v Trstu: Cepič in Zanutti, ki sta pa zašla in hodila ves dan ter morala prenočiti na vrhu Špika. Tretja sta napravila to turo znana češka turista Čermák in Dvorský l. 1906. z istim vodnikom, letos sem se pa potrudil jaz.

Zaman sem čakal v Neveji boljšega vremena. Že proti večeru se je pričel pravi južni dež. Drugo jutro ob desetih se je prevedrilo toliko, da sem odkorakal po Rekljanski dolini do pontebanske postaje Chiusaforte. Ta dan je bil ravno letni semenj. Dasi je pričelo deževati ravno, ko sem prišel v Chiusaforte, me je zanimalo, ogledovati si kretanje furlanskih in karnijskih kmetov in kmetic, ki so prišli iz svojih gorskih kotov. Po večini so to pravi slovenski tipi, posebno nekatere ženske. Ne prihajajo zaman iz vasi, ki se imenujejo Ravni, Polica, Potok, Rušče, Planja itd.

S prvim popoldanskim vlakom sem se vrnil v veliki družbi sejmarjev proti jugu. Poleg mene je zapel skozi okno vagona mlad italijanski vojak, pozdravlja svoje tovariše: »o il mio bel regimento«, izprevodnik pa je porogljivo zaklical; »che bel gusto!«

Bilo je konec lepih planinskih vtiskov!

SKOZI ENGADIN. (Dalje.)

JANKO MLAKAR.

1. Paznaun.

Ker pa nisem šel na Tirolsko mostov gledat, marveč gore, sem mahnil po cesti navzgor. Kmalu me je ustavilo neko ženišče in je zahtevalo mitnino. Jaz sem ji sicer zatrjeval, da nisem tovarna živina, čeprav sem obložen z nahrbtnikom; toda vsi moji dokazi niso nič zalegli. Plačati sem moral in šele potem mi je bil vhod v Paznaun odprt.

Dolina je dolga kakih sedem ur. Izprva je jako ozka. Drugega ne vidiš nego dve strmi porasli steni in globoko strugo, po kateri divja Trisanna, kakor bi se ji silno mudilo v Inno. Zdelo se mi je, kakor da bi šel skozi Štenge v Bohinj. Pot je bila pa jako prijetna. Dasi je bilo poldne, se nisem prav nič potil, ker oblaki niso pustili solncu do mene. Tuintam so mu

sicer odprli malo okence, da je pokukalo skozi, toda komaj so se njegovi žarki razlili po zelenih planinah in pobožali šepetajoče smrekove gozde, že je priplaval nagajiva megla in zagrnila okno.

Pri vasi See se dolina nekoliko razširi, vkljub temu ima še vedno jako resen značaj. Nekoliko prijazno lice ji dajejo hiše, ki gledajo s strmega zelenega pobočja na peneco se Trisanno. Za to enoličnost te pa obilo odškoduje pogled na velikane Fervallskega gorovja, ki se ti vedno bolj odpira.

Glavni kraj cele doline je Kappl. Ima 1800 prebivalcev, čeprav vas ni velika, hiše so namreč na nekaterih krajih silno na kupu. Drugod ima pa tudi sosed do sosedu po pol ure. Leži pa jako slikovito ob vznožju gore Kreuzjochspitze (2988 m). Lepša, a precej manjša je vas Ischgl, ki leži ob vhodu Fimberske doline na zelenem griču. Imenitna, tudi večnadstropna poslopja nam kažejo, da je kraj jako obiskovano letovišče. Ime Ischgl je spakedrano iz romanskega Isola (otok). Prvotni prebivalci so bili namreč romanskega pokolenja. To nam dokazujejo neštevilna krajevna imena. Tudi ime Paznaun je romansko. Izvajajo je namreč iz besede pazzignum (luža). Sedanji prebivalci so seveda polnokrvni nemški Tirolci, jezik njih je pa vendar še vedno pomešan z romanskimi besedami.

Onostran vasi Paznaun, ki je dala ime vsej dolini, se odgrne krasen pogled na osprednje vrhove Silvrette. Posebno lep je vitki Vallüla (2815 m) v dnu doline. Vedel sem namreč, da me čaka v njegovem vznožju zasluženi počitek. In res, ko pridem iz majhnega gozdiča, zagledam pred seboj lepo zeleno ravan, sredi katere leži zadnja vas Paznaunske doline, Galltür (1537 m). Nebo se je ujasnilo skoraj popolnoma. Tuintam so se sicer še podile megle, ovijale se okrog ostrih robov, pritiskale k strmim stenam, iskalezavetja v skalnatih kotlinah, toda nemili sever jih je zgrabil, raztrgal in razpodil na vse strani. Nebo je bilo namah ubrisano kakor zrcalo. Na obronkih je še ležal zlati trak, katerega je pustilo solnce, ki je že zatonilo. V visokih linah vitkega stolpa se je oglasil večerni zvon. Njegov glas se je polahko zibal čez vas na prostrano ravan, dvigal se vedno više in više, splaval na zelene planine in izginil na belih snežiščih. Pobožno sem poslušal te glasove in sladek mir mi je legel na dušo. Prijatelji moji, ki vzdihujete po miru in pripovedujete ljudem v debelih knjigah, kako ga iščete, pridite semkaj v borno gorsko vasico, tu ga najdete gotovo! V veseli družbi, na šumnih veselicah ga pa iščete zastonj.

Zadnji zvoki trepetajočega bronca so odpluli in mrak je prihitel na lahkih krilih, objel mirno vasico, poljubil mehke livade ter jih zazibal v sladke sen . . .

2. Silvretta.

Drugo jutro sem zapustil Galtür že ob treh ter se napotil proti Wiesbadenski koči. Ker sem bral, da je steza zaznamovana, sem prižgal luč, da bi ne zgrešil znamenj. Mesec je namreč že zašel in bilo je precej temno, dasi je bilo nebo kar posuto z zvezdami. Toda znamenj vkljub dobri svetilnici nisem videl. Pot je namreč zaznamovana jako slabo. Komaj vsakih tisoč korakov je kaka umazana lisa in še ta je taka, da ne veš, je li to znamenje ali le take vrste kamen. Želel sem si na to pot tiste naše planince, ki jim niso znamenja nikdar dovolj gosta in bi najraje imeli vso stezo vso rdeče pobarvano. Pot mi pa ni delala sivih las. Otipal sem kol, na katerem je menda napis: »Zu Wiesbadener Hütte« — pri luči nisem dobro videl, jaz sem le ta napis pričakoval in ga zato tudi našel, zaradi mene je tudi prav lahko napisano kaj drugega. Zaiti pa sploh nisem mogel, ker sem dotični zemljevid prav dobro predelal. Držati sem se moral le Trisanne in pri malem selišču Virlu, kakih dvajset minut nad vasjo, zaviti na levo v Malo Vermuntsko dolino. To pač ni bilo prav nič umetno. Sicer sem se v temi enkrat spotaknil ter se že valil po strmem bregu proti Trisanni in v Virlu zašel s pota skoraj v svinjak, toda druge posebne nesreče ni bilo. Ko sem pa prišel malo više v dolino in se je tudi začelo svetlikati, sem se prav lahko obdržal na stezi. Kmalu je mrak izginil in solnce je nastopilo svojo vlado. Iz teme so stopili začrneli velikani Silvrette, ki stražijo vhod do njenih lednikov.

Pot se vije v dnu doline čez zelene planine skoraj popolnoma po ravnem. Seveda včasih je že treba malo navkreber, posebno kadar pretrga pot kak plaz, ki je zdrknil spomladi s strmega pobočja. Ker so posuti s prstjo in kamenjem, so podobni majhnim, umetno nasutim gričem. Večje skale pa odlagajo v potok Vermunt. Zato se voda na več mestih ustavlja in dela mična, še precej velika jezerca. Nekatera, kakor n. pr. Veliko Vermuntsko jezero, nikdar ne odteko.

Bilo je že svetlo krasno jutro, ko sem prišel čez Veliko Vermuntsko planino na Bielsko višino (2021 m). Tu se mi je odprl krasen pogled na razpokane lednike Silvrettahorna (3253 m), Velikega Litznerja (3111 m), Velikega in Malega Seehorna (3116 m).

Ta višina je tudi važno razhodišče na razne strani. Na desni se odpira zelena Velika Vermuntska dolina, ki jo pretaka potok Jll. Na levi se dviguje Hohes Rad (2912 *m*), na katerega te pripelje lepa nadelana steza v dobrih dveh urah. Ravno pred teboj se pa razprostira precej široka dolina Ochsental notri do lednikov. Ako se pa držiš popolnoma proti jugu, prideš po dolini Klostertal in čez prelaz (2790 *m*) istega imena v Švico. Toda ta prehod je prenavaden. Jaz sem si izbral Vermuntov prelaz, ker sem hotel mimogrede skočiti še na Piz Buin.

Obrnil sem se torej v Ochsental. Kmalu zagledam v vznožju Sprednjega Lobskega vrha (2808 *m*) lepo Madlensko hišo, ki je last Vorarlberške sekcije. Sedaj sem bil prepričan, da je dolina, po kateri sem hodil, res Ochsental in Wiesbadenske kočje tudi nisem mogel več zgrešiti. Treba mi je bilo le iti vedno v nasprotni smeri od Madlenske hiše in potem mi ni bilo mogoče zaiti. Znamenja namreč že kake pol ure nisem videl nobenega. Jaz bi svetoval Kranjski sekciji, naj gre na Tirolsko pota zaznamenavati in tablice postavljati, ko jih ima toliko preveč, da hoče z njimi naše gore kar obiti, predno jih utopi v rdečem morju minija in firneža.

Ko pridem že precej visoko nad dolino, zavijem na levo in nenadoma ostrmim. Pred menoj je stal Piz Buin v bleščeči, snežnobeli obleki z velikanskim Vermuntskim lednikom v vznožju. Najraje bi se ga bil takoj lotil. Toda po štiriurni hoji se mi je že spodobil kratek počitek. Saj mi Buin ni mogel uiti in nebo se je smehljalo tako lepo, kakor bi bilo sklenilo, da hoče ostati jasno najmanj mesec dni.

Pospešil sem torej korake, da bi prišel hitreje do kočje, katero je postavila Wiesbadenska sekcija tik Vermuntskega lednika. To zavetišče pa gotovo zasluži bolj ime »hiša«, ker je jako prostorno in lepo. Razen skupnega ležišča ima tudi več posebnih sobic z eno in dvema posteljama. Lega ji je silno lepa. Vsi vrhovi med Vermuntskim sedlom in Signalhornom (3246 *m*) se vrste v svojih ledenih oklepah pred njo. Pripravna je tudi za daljše bivanje. Izprehodov, težjih in lažjih tur se v najbližji okolici ne manjka; zato je pa tudi kaj dobro obiskovana. Tudi njeni gostje so jako prijazni, vsaj mene so že oddaleč pozdravljali.

Par hribolazcev me je prav po domače sprejelo že pred hišo. »Dobro jutro! Kaj ne, sedaj pa gremo nad Piz Buin?« so klicali veselo in mi stiskali roko.

»Seveda«, jim odvrnem, »samo poprej se moram malo okrepcati.«

Sicer sem navajen prijaznih ljudi, toda tak sprejem me je pa vendarle malo presenetil. Med tem, ko sem srebal grahovko, so se novi znanci pripravljali na pot.

Enega so šli šele klicat. Prilezel je v obednico ves zaspan in jako čemernega obraza. Sedel je za mizo ter me molče motril. Čeprav je tudi on nameraval z nami, se mu ni prav nič mudilo. Zato so pa njegovi tovariši tem bolj hiteli obuvat čevlje in skupaj vlačiti jestvine in pijačo. Meni se je pa tudi dobro zdelo, da mi ne bo treba samemu laziti. Sicer Piz Buin ali Albuinkopf, kakor ga tudi imenujejo, ni posebno težak vkljub svojim 3327 m. (Prva sta bila na njem Švicar J. Weilenmann in Dunajčan J. Specht. Vodil ju je lovec Fr. Pöll iz Mathona.) Ker je najvišji vrh v Vorarlbergu in ima lep razgled, ga hribolazci precej nadlegujejo.

Ko se je moj vis-à-vis nekoliko zdramil in okreščal, si podpre obraz s komolci ter me vpraša osorno: »Kolikokrat ste bili pa že na Buinu?«

»Jaz na Buinu,« se začudim, »še nikdar! Danes grem prvokrat in zadjikrat gori.«

»Kako, še nikdar niste bili gori, in vi se nam ponujate za vodnika? Ste li sploh oblastveno potrjen vodnik?«

Sedaj se mi je začelo nekaj svetiti v glavi. Možeje so me imeli za vodnika. Ker je pa dedec zelo kričal, so tudi prišli njegovi tovariši k mizi, in predno sem mogel odgovoriti, mi reče eden izmed njih: »Niste li vi vodnik Lovrenc iz Montavona?«

»Jaz že ne! Kako si vendar morete kaj takega zmisлити?«

»Ah, oprostite! Mi smo vas vsi imeli za vodnika. Včeraj smo namreč prenočili v Madlenski hiši in smo sporočili v Parthenen, naj pride danes za nami vodnik Lovrenc, ako bo lepo vreme. Ker ga že celo jutro nestrpno čakamo, smo kar vas smatrali za najetega vodnika.«

Stvar se je torej pojasnila v vsestransko zadovoljnost. Jaz sem jih sicer vabil, naj gredo kar z menoj, toda bili so premalo neumni, da bi se mi zaupali. Še celo mene so hoteli odvrniti od nameravane poti. Pripovedovali so, da je padlo najmanj za čevljev novega snega, ker je snežilo prejšnjo noč in še potem ves dan skoraj do noči. Tudi oskrbnica mi je odsvetovala samemu iti.

»Poskusiti hočem vendarle, če bo šlo,« jim pravim; »če bo le prehudo, pojdem pa naravnost čez Vermuntsko sedlo. Saj sem namenjen pravzaprav v Engadin. Buin sem nameraval takole mimogrede obiskati, če bi se to ravno dalo lahko opraviti.«

Zapustili smo vsi kočo. Moji tovariši niso hoteli več čakati vodnika in so jo udarili na Hohes Rad, jaz sem jo pa mahnil

čez Veliki Vermuntski lednik proti stenam Piz Buina. Sneg je bil kaj slab. Ponekod sem se vdiral kar do kolena. Bleščalo se je pa tako, da sem moral takoj nataktniti črne naočnike, ker nisem mogel gledati v sneg. Brez njih bi gotovo ne bil prišel nikamor.

Ko preprečkam lednik, začnem gledati, kako bi prišel do sedla med Velikim in Malim Buinom. V Meyerju sem sicer bral, da se prileze nanj po skalnatem grebenu, ki se razteza med Buinovo steno in lednikom. Toda jaz sem videl več takih grebenov. Izmed njih sta se mi zdela samo dva, ki bi bila pripravna za tak posel. Vedel pa nisem, kateri je pravi. Slednjič sem zapazil v svojo veliko zadovoljnost, da sploh ne morem do njih. Lednik je namreč v njih vznožju silno razpokan. Nekatere razpoke so široko zevale, druge so pa bile zamedene. Najbrže se mora na greben od zahodne plati, jaz sem bil pa že na njegovi vzhodni strani. Premišljeval sem nekoliko, če bi mi kazalo razpokline obiti in poskusiti srečo od zahodne strani. Toda ura je bila že blizu devetih, solnce je pripekalo vedno huje in vedel sem tudi dobro, da čez par ur Buin oživi in začne metati s sebe sneg in kamenje. Ognil sem se torej grebenov ter se lotil kar stene, ki veže Veliki Buin z Malim. Da bi laglje plezal, sem pustil nahrbtnik na ledniku. S seboj sem vzel samo cepin in dereze.

Nekaj časa je šlo še precej dobro. Toda kakor hitro sem zapustil lednik in se začel vzpenjati po skalah, je postajala stvar vedno sitnejša. Ker je bilo vse s snegom zamedeno, nisem niti vedel, kaj imam pod nogami. Namah je vse okrog mene oživel. Kamor sem stopil, sem naredil nemir. Sneg in kamenje, vse se je rušilo pod menoj in se valilo na lednik. Spoznal sem, da sem zagazil na strm, zameden mel. Kmalu nisem mogel več naprej, ker je bil sneg premehak, da bi me držal, plaz pa prestm. Zato sem krenil na levo, kjer sem videl več velikih skal moleti iz snega. Tu je šlo nekoliko bolje. Sitno je bilo le to, ker sem moral vsako skalo pretipati, če nima morda zavratnega namena, z menoj vred se potakati navzdol. Naposled prilezem na greben in spoznam, da sem naredil precejšnjo neumnost. Kakih dobrih sto metrov pod seboj zagledam sedlo Buinlücke in skoraj ravno tako visoko nad seboj pa vrh Vel. Buina. Toda z mesta, kjer sem stal, je bilo oboje zame popolnoma nepristopno. Drugega mi ni kazalo, kakor nazaj jo pobrati, odkoder sem prišel. Ogledal sem se malo po Švici, potem sem jo pa pocedil navzdol. A sedaj nisem več iskal trdnega skalovja, marveč sem se kar popeljal po strmem plazu navzdol.

Ko pridem nazaj na lednik, oprtam nahrbtnik in jo uderem proti Vermuntskemu prelazu. S to potjo se pa ne morem prav nič pohvaliti; zakaj moral sem prehoditi podolgoma ves lednik, ki sega notri do vrha prelaza, to pa pri novem snegu in ob vročem solncu ni ravno najprijetnejša stvar. No, vsake poti je enkrat konec in tudi te je bilo. Prišel sem na švicarska tla ravno do kosila. Lovil sem torej zadosti dolgo norce okrog Buina. Zato sem si pač zaslužil daljši počitek, zlasti na tako lepem kraju, kakor je Vermunski prelaz. Leži med Pic Buinom in Pic Monom 2802 m visoko. Jako lepo se vidijo odtod razni vrhovi stranskih panog Silvrettskega pogorja in tudi nekateri snežniki Fervallske skupine gledajo radovedno čez Paznaunsko dolino sem. Na vzhodu sem pa videl zopet nekatere znance Stubajtskih ie Ötztalskih planin. Proti jugu je bilo sicer precej megleno, vendar se je tupatam pojavil iz tega sivega morja kak leden velikan Ortlerske skupine. Krasno je pa nasprotje med bleščečo ravanjo Vermuntskega lednika na tirolski strani in zelenimi planinami doline Tusi na švicarski. Sedel sem na ploščati skali, ki se je kdove odkod privalila na konec lednika, gledal v ta lepi svet in poslušal grmenje plazov, ki so se usipali po žlebovih z Buinovega grebena. Prav vesel sem bil, da sem bil pustil v miru ta neumni Piz; kati ob tako slabih snežnih razmerah laziti po neznanih robovih, je kaj nerodno in za samega človeka tudi malo nevarno. (Dalje prih.)

DRUŠTVENE VESTI.

† **Francišek Raktéj**, šolski ravnatelj v p. in imetnik zlatega križca za zasluge in častne medalje za 40 letno zvesto službovanje, je umrl dne 9. t. m. v starosti 74 let. Vrli mož je bil član »Slov. planinskega društva« izza ustanovitve njegove in je vedno blagohotno podpiral vse njegove naprave. Blag mu spomin!

Darila. Kranjski podružnici: Kreditno društvo v Kranju 40 kron.

Novi člani. Osrednjega društva: Arce Rajko, c. kr. poštni blagajnik v p. v Ljubljani (ustanovnik). Premk Vinko, c. kr. davčni oficijal. Modic Ivan dr., c. kr. sodni pristav. Korenčan Fran, posestnik in gostilničar. Lorenc Pavel, upravitelj pivovarne. Hočevar I. R., posestnik in lekarnar. (Vsi na Vrhniki.) Novak Ignacij, trgovski sodnik. Zarli Rudolf, c. kr. ravnatelj pomožnih uradov deželne vlade. Pfeifer Juri, c. kr. finančni nadkomisar. Kandare Fran, odvetniški uradnik. Ahčin Fran, deželni stavbni risar. Ažman Josip dr., odvetn. koncipist. Triller Mirko dr., odvetniški koncipist. Gorjup Pavel, mestni učitelj. Spoljarič Ivan, trgovec in posestnik. (Vsi v Ljubljani.) Hočevar Janko dr., državni poslanec. Jugovic Anton, pek

in posestnik. Marčič Albin, sodni pisarniški oficijal. Trenz Ferdo dr., bolnični zdravnik. (Vsi v Krškem.) Jurca Adolf, veleposestnik. Žnidaršič Milan, veleposestnik. Eržen Ivan dr., okrožni zdravnik. (Vsi v Postojni.) — Cerkljanske podružnice: Sterlé Rudolf, c. kr. okrajni sodnik. Korbar Tomo, trgovec. Obed Franc, trgovčev sin. (Vsi v Cerknem.) Tumova Anica v Ljubljani. Bizjak Miha, c. kr. carinski revident v Trstu. — Kranjske podružnice: Bukovic Hermina, učiteljica v Kamni gorici. — Kranjsko-gorske podružnice: Baloh Franc, krojaški mojster. Rozman Fran, kovaški mojster. Ritz Edvard, trgovec. (Vsi v Mojstrani.) Skumavc Ivan, posestnik v Radovini. Zupančič Janko, nadučitelj v Ratečah. Dolžan Ivan, posestnik na Dovjem. Verweger Franc, oskrbnik kranjske industrijske družbe na Javorniku. Novak Josipina, zasebnica na Javorniku. — Savinske podružnice: Vidic Fr. dr., prelagatelj državnega zakonika na Dunaju. — Selške podružnice: Globočnik Josip, veletržec v Železnikih. Pokoren Franc, župnik v Besnici. Mikuš Janez, kaplan v Poljanah. Bešter Janez, kaplan v Cerkljah. — Soške podružnice: Hudé Drago, učitelj. Pl. Posarelli Štefan, kaplan. Bernau Gustav dr., občinski zdravnik. (Vsi v Tolminu.) Pertot Vladimir dr., tajnik finančne prokurature v Trstu. Miklavčič Albin, učitelj v Smasti. Ivančič Josip, učitelj v Bolcu. Drašler Berta, učiteljica v Čezsoči. — Tržaške podružnice: Rože Josip, vodja pisarne v Trstu. Pahor Miloš, stavbni podjetnik v Škedenju. Komar Fr., zavarovalni uradnik.

Cerkljanske podružnice poročilo o občnem zboru. Cerkljanska podružnica je imela dne 5. januarja t. l. svoj V. redni občni zbor. Izmed odbornikov so bili trije odsotni, namešč načelnik g. Rakovšček, podnačelnik g. Kogoj in tajnik g. Terček, vsi trije radi službenega premeščenja. Edini navzočni odbornik, blagajnik g. Štraus, je otvoril občni zbor in pozdravil došle planince, ki so se v obilem številu udeležili shoda in s tem pokazali zanimanje, katero gojijo za planinsko misel. Obenem je opravičil nenavzočne odbornike, ki radi prevelike oddaljenosti niso mogli priti. Za zapisnikarja je predlagal g. Cirila Peternelja, kar je občni zbor soglasno sprejel.

Nato je poročal blagajnik g. Štraus namesto tajnika. Podružnica je v preteklem letu odposlala 114 dopisov, prejela jih pa 30. Odbor je imel več šej in poleg tega še veliko raznih posvetovanj, posebno glede dovršitve in otvoritve planinske koče na Poreznu. Rednih članov je bilo 75, in sicer večinoma iz Cerkljanske in zgornje Baške doline. Nanovo se je markirala pot iz Hude južine na Pórezen, katero delo je izvršil gosp. Mauri, občinski tajnik v Hudi južini, brezplačno. Iskrena mu hvala! Glavno delovanje podružnice je bilo letos osredotočeno na Pórezen, kjer so se izvršila dokončna dela pri koči. Stavba se je prekrila z eternitom, znotranje stene so se obile z deskami in napravila se je tudi potrebna hišna oprava. Ko je bila koča dograjena, se je odbor obrnil do raznih prijateljev planinstva s prošnjo, naj prispevajo za hišno opravo. Mnogi so se hitro odzvali, darovali so v blagu in gotovini in tako je bilo mogoče, da se je vsa oprava nabavila brez najmanjšega dolga. Trgovska-obrtna zadruga je tudi v preteklem letu darovala podružnici znesek 100 K. Občni zbor je soglasno izrekel vsem dobrotnikom prirčno zahvalo. Dne 20. julija pretekega leta je odbor sklenil, da se koča otvori 11. avg. in da se izvoli poseben odesk za slavnostno otvoritev. Novi odesk je začel takoj delovati. Preskrbo s pijačo in jedili pri otvoritvi je imelo društvo v lastni režiiji. Dne 11. avg. se je slovesno otvorila koča na

Póreznu ob ogromni udeležbi planincev. Udeležencev je bilo nad dvanajststo. Pri slavnosti so bile zastopane razen osrednjega odbora še sledeče podružnice: češka, tržaška, kamniška, kranjska, radovljiška, idrijska, soška, ajdovsko-vipavska, selška, goriški odsek, Hrvatsko planinsko društvo iz Zagreba in akad. krožek češke podružnice v Pragi. Izza otvoritve je obiskalo kočo na Póreznu 68 planincev. — Cerkljanska podružnica se je udeležila po svojih zastopnikih otvoritve koč na Javorniku.

Iz poročila blagajnikovega je razvidno, da je imela podružnica v poslovnem letu 1907. 2000 K 70 h dohodkov in 1928 K 47 h izdatkov, torej preostanka ob koncu leta 72 K 23 h. Imovinski izkaz kaže aktiv 4332 K 23 h, pasiv pa 904 K 21 h, torej čiste imovine 34.8 K 2 h, kateri znesek je povečjem investiran v koč na Poreznu.

Predno se je vršila volitev novega odbora, je predlagal gospod Peter Brelih, naj občni zbor da lanskemu odboru absolutorij z zahvalo za njegovo trudapolno delovanje, g. Trčku pa se naj novi odbor še pismeno zahvali za njegovo požrtvovalnost in delo ob gradnji koč na Poreznu. Obenem je nasvetoval, naj se novi odbor pomnoži za dva odbornika in dva preglednika, ker se je izkazalo, da v minulem letu štirje odborniki niso zadostovali. Občni zbor je sprejel oba predloga soglasno.

Pri volitvi novega odbora so bili izvoljeni v odbor: g. Anton Stres, nadučitelj, načelnik; g. Peter Brelih, tehnik, načelnikov namestnik; g. Jernej Štraus, trgovec, blagajnik; g. Ciril Peternelj, pravnik, tajnik; g. Vaclav Tušar, pravnik, in g. Fran Peternelj, podobar, odbornika. Za preglednika računov sta bila izvoljena g. Josip Plemelj, trgovec, in g. Viljem Peternelj, veleposestnik. (Vsi v Cerknem.)

Pri raznoterostih je poročal g. Štraus še o proračunu za l. 1908., glede naprave vodnjaka na Poreznu, oziroma glede kažipotov do studenca in glede raznih drugih naprav.

Občni zbor Soške podružnice se je vršil v Tolminu dne 9. jan. Načelnik g. dr. Gruntar je pozdravil navzočne člane ter poudarjal, da je dolžnost vsakega rodoljuba brez razlike mišljenja, da podpira naše društvo, ker brani s tem slovensko posest. Tajnik je podal obširno poročilo o podružničnem delovanju v minulem letu, ki se priobči z blagajnikovimi računi vred. Iz računov je razvidno, da se je društvo srečno izklopalo iz dolgov in ima letos precejšnji preostanek, ki pa obstoji po večini iz radodarnih prispevkov za Simon Gregorčičevo koč. — Pred volitvijo novega odbora je omenil načelnik, da nas je zapustil odbornik g. A. Stres, nadučitelj v Cerknem, a č. g. Andrijšek, kurat v Logu, je izjavil, da ne more več sprejeti odbornišva. Obema gre zahvala za sodelovanje. G. Vrtovec je predlagal sledečo listo, ki je bila soglasno sprejeta: načelnik: dr. R. Gruntar, odvetnik; namestnik: Iv. Perpar, c. kr. finančni tajnik; tajnik: Ant. Kutin, c. kr. pripravnični voditelj; blagajnik: Aleks. Golja, c. kr. davčni asistent; gospodar: Franc Gatej, urar (vsi v Tolminu); odborniki: Jak. Zupančič, c. kr. profesor v Gorici (načelnik goriškega odseka), Jos. Abram, kurat v Biljah, Alojzij Križnič, trgovec v Kanalu, M. Mikuž, učitelj v Logu. — Sklenilo se je študi, da pristopi društvo čekovnemu računu c. kr. poštne hranilnice.

Občni zbor Kranjskogorske podružnice dne 12. januarja t. l. se je vršil na Hrušici v prostorih g. Vrgleza. Občni zbor je sklical osredji odbor. Predsedstvo je prevzel potem, ko ga je dosedanji predsednik g. Karel Višnar

odklonil, vsled poziva odposlanca osrednjega odbora g. dr. Tičar. Ker so bili odborniki svoje funkcije odložili, je prevzel poročila odposlanec osrednjega odbora, blagajnik g. Anton Šušteršič, ter je podal najprej tajniško poročilo na podlagi zapisnika zadnjega občnega zbora in sejne knjige. Navedel je, da je pri zadnjem občnem zboru izvoljeni odbor imel samo dve seji, pri katerih se je sklepalo glede delovanja in osobito glede pobiranja članarine ter stanja blagajne; pri drugi seji se je odbor vsled medsebojnega nesporazumljenja razšel. Vsled tega odstopa je sklical osrednji odbor letošnji občni zbor. Iz blagajniškega poročila, ki ga je podal tudi g. Šušteršič, je razvidno, da je imela podružnica ob koncu 1907. l. dohodkov 1042:54 K, izdatkov pa 1010:30 K, torej prebitka 32:24 K. Podružnica je štela 77 članov.

Med tem vstopivšega častnega člana g. župnika Jakoba Aljaža je predsednik pozdravil s prisrčnimi besedami ob burnem odobravanju.

Po poročilih g. Šušteršiča se je razvila živahna debata, ker je gospod dr. Tičar trdil, da je osrednji odbor samolastno prevzel oskrbo Kadilnikove kočice na Golici. G. Šušteršič je pojasnil, da je mecen našega društva, gospod Franc Kadilnik, položil za Kadilnikovo kočico blagodušni dar 7000 K, s katerim so se dolгови kočice imeli poplačati, z izrecnim pogojem, da mora nje oskrbo prevzeti osrednji odbor, ker do tedaj javnost nikakor ni bila zadovoljna z podružničnim oskrbovanjem kočice. Vsled tega je osrednji odbor v začetku l. 1907. v sporazumu s tedanjim podružničnim odborom prevzel oskrbo kočice in zato, da se tudi ugled podružnice pri tem varuje, poveril upravo kočice posebnemu odseku, obstoječemu iz treh članov osrednjega in iz dveh članov podružničnega odbora; tedaj je osrednji odbor obenem določil, da se porabijo dohodki kočice v prvi vrsti za potrebna popravila pri njej, katerih bode mnogo izvršiti, kaki preostanki pa se porabijo za planinske naprave v prvi vrsti ob Golici in v njeni bližini, potem pa izključno za Kranjskogorski sodni okraj. Debate so se udeležili še gospodje dr. Tičar, Šmuc, Salberger, Pavlin, nastopil pa je tudi g. župnik Aljaž, ki se je odločno zavzemal za osrednji odbor in njegovo premišljeno delovanje. Ko je končno predlagal g. župnik Aljaž, da se izreče osrednjemu odboru priznanje in zaupanje, se je to soglasno sprejelo.

Na interpelacijo g. Petrovčiča, da v tem društvenem letu društveni člani niso redno dobivali »Planinskega Vestnika«, je pojasnil g. Šušteršič, da je sklenil in objavil osrednji odbor, da dobivajo »Planinski Vestnik« le tisti člani, glede katerih se vsakoletni prispevek po 2 K ali direktno odpošlje osrednjemu odboru ali pa po podružnicah izplača osrednjemu odboru. Ustavil se je vsled tega »Vestnik« vsem članom, za katere se prispevek ni doposlal, pač pa se je pozneje na željo podružnice za plačilo tega prispevka vpoštel oni preostanek, ki je podružnici pripadel od čistih dohodkov Kadilnikove kočice.

Na interpelacijo g. Petrovčiča, zakaj se vrši občni zbor na Hrušici, je odgovoril g. Salberger, da je podružnica sklenila občne zборе prirejati zaporedoma v vsakem večjem kraju, kjer ima kaj članov.

Predsednik dr. Tičar je sprožil vprašanje, ali ne kaže sedeža podružnice premestiti v Kranjsko goro ali na Dovje, ker Jesenice sedaj niso več središče podružničnega delovanja. Temu je ugovarjal g. Josip Zupan, češ, da je treba prej izpremeniti pravila. Njegovemu mnenju so se pridružili tudi gg. Schrey, Salberger in Višnar. Nato se je sklenilo, da ostane sedež podružnice tudi nadalje na Jesenicah.

Ko se je imela pričeti volitev novega odbora, je naznanil g. Schrey v imenu bivših odbornikov z Jesenic, da le-ti morebitne nove izvolitve ne sprejmejo. Nato se je z večino glasov (večina jeseniških članov je odšla) izvolil za načelnika g. dr. Tičar iz Kranjske gore, za odbornike gg. Ivan Petrovčič iz Kranjske gore, I. Hafner iz Mojstrane in Josip Pavlin z Jesenic. Za računsko preglednika sta bila izvoljena gg. Josip Zupan iz Podkuž in Štefan Podpac z Jesenic. Določili so se še dalje društveni zaupniki, in sicer: za Rateče gg. župan Jalen in Zupančič, za Kranjsko goro g. Jakob Černe, za Dovje, oziroma Mojstrano gg. Pretnar, Jakelj in Klinar (Požganc), za Jesenice gg. Višnar in Podpac, za Javornik gg. Zore in Lorenc.

Po predlogu g. dr. Tičarja se je z navdušenjem sklenilo sporočiti pozdrave vseh udeležencev mecenu slovenskega planinstva, g. Fr. Kadirniku.

Podravske podružnice občni zbor se je vršil dne 2. februarja v Rušah. Udeležba je bila povoljna. Iz tajnikovega poročila je posneti, da je štela podružnica v minulem letu 4 ustanovne in 112 rednih članov. Odbor je imel 3 seje. Najvažnejše društveno delo je bila gradnja Ruške kočice, ki se je, dasi le napol dodelana, slovesno otvorila dne 8. septembra. »Pri Samcu« pod Veliko Kopo se je s prijaznim dovoljenjem gosp. Pahernika turistovsko opremila ena soba. Letos se bode tja postavilo nekaj piva in vina. V spominske knjige se je vpisalo: pri Sv. Duhu 65, pri Sv. Urbanu 79 in v Ruški koči (od 8. sept. do 15. okt.) 406 oseb. Prvi dve številki sta v resnici žalostni. Temu so deloma krivi izletniki sami, deloma pa gostilničarji. Večina izletnikov se ne vpiše, veliko pa je vpisanih v knjigah D. Ö. A. V. Naši krčmarji pa tudi vidijo v vsakih kratkih hlačah Nemca in si ne upajo z našo knjigo na dan. — Blagajnik je naznanil, da je imelo društvo v minulem letu K 8197·36 prejemkov, K 7857·21 izdatkov in da so narasli društveni dolgovi na 4360 K. Društvo pa je pri vsem tem aktivno, ker ima v svoji posesti kočico z lepim inventarjem in zemljišče. — Za tekoče leto se je posrečilo dobiti vrlo oskrbnico v osebi gospe Ivane Sernčeve. Sprejelo se je po živahnih debatah več važnih sklepov, ki bodo društvu v čast in korist.

I. veliki planinski ples v Trstu. Ni je še bilo prireditve v našem Trstu, za katero bi bilo toliko zanimanja kakor za veliki planinski ples, ki se je vršil dne 1. februarja s tako sijajnim uspehom. Tržaška podružnica je lahko ponosna, saj ogromne in marljive priprave odborove so obče priznavali vsi, ki so se udeležili tega nepozabnega plesa.

Že pred osmo uro je bilo kaj živahno vrvenje pred tržaškim »Narodnim domom«. Med dolgim špalirjem radovednežev so neprenehoma vstopale v čarobno razsvetljene prostore čete plesa željnih planincev in njih prijateljev.

Komaj smo vstopili v vežo, smo že bili začarani v divno naravo, katere svečeniki so planinci. Med visokim skalovjem in zelenim smrečjem stopimo v sokolsko dvorano, a tu obstanemo. Je li to naša sokolska dvorana? Saj smo v jami, pravcati kraški podzemeljski jami, v naši krasni »Dimnici«. Z obokanega stropa visijo neštevilni kapniki, od tal pa se vzpenja vlažno skalovje; vse je čarobno razsvetljeno od zelenkaste svetlobe. Kaj pa je to, kar tako bobneče šumi? Vodopad; videti ga ni, zato pa je tem bolj glasan. Tam na skalovju, ki se vzpenja nad nami, vidimo hribolazca in neke čudne postave — Krašune, ki se mu prav predrzno rogajo, bolj dalje prisostvu-jemo ljubimski idili teh duhov kraških jam.

Ustvaritelj tega podzemeljskega doma je bil naš član in slikar Fran Globočnik, poet našega Krasa in njegovih čudes. Njegova dela in dekoracije pričajo takoj o umetniku, ki se je lotil ljubege mu predmeta.

Predno stopimo iz tega podzemnega raja, se ustavimo še malce pri »podzemski kleti«, da se okrepcamo na nadaljno pot. Ljubeznive vile ti podajejo, česar si želiš. A zdaj pa hajdi naprej v planinski raj! Pot je markirana in kmalu prisopihamo do veže gledališke dvorane. Prej si ogledamo kočo »Pri treh rožicah«, ki je popolnoma pokrita s skorjo, mahom in smrekovino. Vrle planšarice prodajajo tu slavni dnevnik »Cokljo«, pristne gorenjske zvončke in druge cvetlice.

Toda čas hiti, zato vstopimo v dvorano v planinski raj. Vonj smrek nam veje nasproti. Držeč se markirane poti, si ogledamo najprej blejski raj. Tu je cela blejska okolica, čarobno jezero, zelene trate in od daleč na drugi strani vidimo Triglava bleščeče se vrhove. Tudi stopimo v Aljažev stolp, ki se dviga nad skalovjem pred odrom. Izza grmovja pogleduje radovedno srnjak, nad skalovjem pa se dvigajo znaki planinstva: cepini, palice, dereze i. t. d.

Dekoracijo sta izvršila g. Vikt. Gerbič in gled. slikar g. Veble.

Stopimo še više na galerijo. Tu se nahajamo visoko blizu gorskih vrhov, v kraljestvu planinskih koč. In v kočah je vsega, česar si srce poželi, kar zadovolji najbolj razvajenega človeka, kako li ne utrujenega planinca. Na desnem si ogledamo kočo »Pri polnem kozarčku«, kjer kaj ljubeznivo polnijo potniku kozarčke brhke planinke. Na levi strani sta koči »Pri sladki Marjanici«, a malo dalje, kjer že zagledaš od daleč Trento in izvir Soče, je »Nanoška kočica«, a njej nasproti mogočna »Triglavska kočica«.

Ob desetih so naznanjale fanfare, da je prišel g. namestnik njega svetlost princ Hohenlohe. Sprejel ga je takoj v veži odbor. Prišel je skupaj s policijskim ravnateljem, g. dvornim svetnikom dr. Manussijem pl. Montesole, in z g. namestniškim tajnikom Fabianijem. Njegova svetlost s spremstvom si je najprej ogledala vse plesne prostore ter potem stopila v slavnostno ložo, kjer so se nahajali tudi gospod državni poslanec dr. Ot. Rybař, g. prof. Mandić, dež. poslanca gg. Vekoslav Gorjup in Ant. Sancin, g. polkovnik Šeme itd. Kmalu potem sta prišla še gospoda fml. baron Eisenstein in brigadir M. Schemua z oficirji. Gospod namestnik je ostal pri plesu skoraj poldrugo uro in se izrazil jako laskavo o vsem, kar je videl, zlasti so mu ugajale gorenjske narodne noše. Predstaviti si je dal tudi slikarja g. Globočnika in Gerbiča, katerima je čestital.

Takoj po prihodu visoke gospode je zaigrala godba »Naprej«, razlegalo se je veselo ukanje in med burnim pozdravljanjem so vstopili v dvorano mili gostje iz Bleda v pisanih gorenjskih narodnih nošah. Med vsem plesom so se jim prirejale prisrčne ovacije. Gorenjski gostje so izstopili na Opčinah, kjer jih je sprejel v imenu Tržaške planinske podružnice g. Ferluga. Potem so se odpeljali z električno železnico v Trst. Do plesa so se izprehajali po mestu, kjer so se celo Italjani divili krasni noši.

Obe dvorani sta bili natlačeno polni. Lahko računamo, da je pridno plesalo do zore do 2000 oseb ob zvokih dveh vojaških godb. V prijetnem spominu ostane vsakomur ta krasni večer naše Tržaške podružnice.